

UVOD

Brak predstavlja jednu osjetljivu i kompleksnu cjelinu, jer bračno pravo ne spada u samostalno i jedinstveno pravo, ono je dio porodičnog prava, ali bez obzira na to, pisaćemo o bračnim odnosima kao jednoj zasebnoj cjelini, a o porodičnom pravu kao drugoj cjelini. Prije svega reći ćemo nešto uopšteno o braku, bračnim odnosima kod nas i u inostranstvu. O tome kako se oni regulišu, kako dolazi do zaključenja braka, koje su smetnje prilikom zaključenja braka, te koje su činjenice koje dovode do elementa inostranosti u bračnim odnosima. Reći ćemo nešto više o tačkama vezivanja koje se koriste kako bi se odredilo mjerodavno pravo u kojem sve države prilikom regulisanja različitih društvenih odnosa, prije svega, primjenjuju svoje propise koji se tiču samo njihovih državljana i koje su u okviru nacionalnih granica. Zatim, nešto više o zajedničkom državljanstvu, prebivalištu i boravištu supružnika, kao i uredbama koje su donesene od strane Evropske Unije za regulisanje razvoda braka sa elementom inostranosti i Zakon o Međunarodnom privatnom pravu. Brak po svojoj definiciji, koja nije nikad dovoljno potpuna, jer zavisi od elemenata koji ga sačinjavaju, je institucija između dvoje ljudi (u nekim državama i više njih), muškarca i žene (u nekim državama su istopolni brakovi priznati) koji dijele zajedničku imovinu. Brak može da se zaključi kako građanskim putem, tako i vjerskim. Pomenute razlike mogu biti opasna smetnja razvodu braka, ali naravno pored ovih osnovih postoje i druge o kojima ćemo detaljno pisati u ovom radu.